

Диню премѣсти дрѣновицата предъ другото сирамо и промѣлви, като продължаваше да гледа о земята: — Че знамъ ли . . . трѣбва да видимъ.

— Нѣма какво да гледаме! — прекъсна го Калю, като впи яростенъ погледъ у другия. — Какво ще знаешъ и какво ще гледашъ! Намини още утре въ село. Обади на вашитѣ и нашитѣ. Кажи и на вуйчовъ Мариновъ Димитра. Нека повикатъ и още нѣкои по-сърдцати хора отъ село. Хайка трѣбва да направимъ. Тъкмо утре е сжбота и въ недѣля — празникъ: свободни сж всички.

— Че кжде ще я диришъ изъ толкова гора — умѣлви се Диню. — Вълкъ е то, крие се изъ най-гжститѣ и сѣнчести мѣста.

— Охо! Знамъ я азъ кжде е, по-хитъръ съмъ отъ нея: въ асмѣлъка се крие тя. Ще я сбарамъ. Тѣ само нека да дойдатъ да помагатъ. Кажи да взематъ и те-некии, за думкане.

— Ами кучета?

— Стигатъ нашитѣ. Само Каракачанъ стига. Другитѣ нѣма и да посмѣятъ. Тѣхна работа ли е вълкъ да гонятъ! . . .

Диню се изправи, почеса се подъ кожения калпакъ и проговори, все така замисленъ и, като че ли безучастенъ: — „Харно де, ще мина, ще имъ обадя, ама ти ще отговаряшъ подире, ако напразно се блѣска въ хората. . .“

— Ти тамъ не се грижи, то е моя работа — усмихна се накриво Колю, после метна дрѣновицата презъ рамо и закричи къмъ стадото си.

* * *

Наистина следъ нѣколко дни се почна страшното. Цѣлата гора бѣше обхваната отъ огроменъ кржгъ въоржжени хора. Двата края на полукржга почваха отъ две точки на дѣсния брѣгъ на рѣката и стѣсняваха обржча презъ гжстакитѣ на асмѣлъка, съ посока къмъ рѣката. Цѣлиятъ къръ ечеше отъ виковете, думкане на тж.